

החברותא

בס"ד ערב חג הסוכות תש"פ

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 618

פנינים יקרים

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי (דברים לז, א) רש"י האזינו השמים שאני מתרה בהם בישראל וטהיו עדים בדבר וכו'. העיון בפרשה מראה שעיקר הפרשה התראה מפני העתיד, מאידך פרשה זו נקראת שירה כמש"כ ויבא משה וידבר את כל דברי השירה באזני העם (שם מד). ונראה שכבר בפסוק הראשון מגלה לנו משה רבנו ע"ה סודה של שירה זו שכן לגבי השמים נאמר ואדברה לשון דבור קשה ולגבי הארץ נאמר אמרי פי לשון רכה שכן לגבי השמים כולו דין אך לגבי הארץ מדת הרחמים שכן בכח ישראל להפוך את הדין לרחמים. כלל ישראל במשך הדורות שר את הגלות והסבל עד שנזכה לסיומו הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום וכו'.

יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי (לז, ב) מתחילה קשה לאדם לקשר עצמו בתורת השי"ת והוא בבחינת יערף כמטר שיש בו עצבות להולכים בדרך השם אבל אח"כ תזל כטל אמרתי פירושו שאמרתי בבחינת טל שהחומר מסכים לצורה וטועם טעם מתיקות בעבודת השי"ת. (אהל יוסף)

כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלקינו (לז, ג) קבלה מאת הרבי רבי זושא זצ"ל דיש ליוהר שלא להציג רגליו על הארץ בלא נטילת ידים כדי שיוכל בזריות להזכיר שם שמים בברכות. וזהו כי שם ה' אקרא - אם מיד בקומי בבוקר אקרא את שם הוי' ב"ה אז מובטח לי שכל היום הבו גודל לאלקינו אתנהג באופן שיתקדש שם שמים על ידי.

תורה ציוה לנו משה מורשה קהלת יעקב (דברים לג, ד) הלשון מורשה מלמדנו שאנו יורשים את התורה מהמורשים ואנו מורשים את התורה ליורשים רק כך התורה עוברת מדור לדור.

(מתוך אוצרות מנחם)

שמח זבולון בצאתך ויששכר באהלך (לג, יח) הלשון בצאתך מלמדנו שזבולון מתואר בעצם כאחד שיצא מאהלך ומתעסק במסחר רמז לקביעות עתים שזבולון קובע כך שבכל פעם שיוצא למסחר מקבל תואר צאתך, אשריו...

ד' ימים אלו שבין יום הכפורים לסוכות מיוחדים ומזומנים להכנת הנפש לכבוד חג הסוכות עד שחכמינו אמרו (מדרש תנחומא אמור כב) שבד' ימים אלו לא מחשבים את העוונות ואינן עולים למנין החטאים לגודל חיבת המצוות שכלל ישראל טרוד בהם בימים אלו. וזהו פירוש הפסוק ולקחתם לכם ביום הראשון - ראשון לחשבון העוונות.

כפי גודל ההכנה בהכנת הנפש כך גודל האור המושפע מלעילא לתתא. תלוי בכל אחד לפום דרגא דיליה וד"ל.

יש בקיום המצוה שלשה מצבים האחד המצוה שנצטוונו לקיים המצוה. בביאור המושג של המצוה מובן שיש מצוה אשר מלא כל הארץ כבודו ולית ביה תפיסה כלל ואעפ"כ אנו מצוים במצוה ולדבקה בו כפי מדת האפשר כל חד לפי דרגא דיליה. נמצא שיש מושג מצוה שאותו מצוה גדול ונורא ציווני ע"י המצוה המצוה והמצוה מזדמנים יחדיו לקיימה כמו שנתנה בסיני.

ולמכיר נתתי את הגלעד (דברים ג, טו) פירושו בדרך מליצה ולמכיר - מי שמכיר את ה' ותוכו רצוף אהבת ה' נתתי לו את הגיל-עד נתתי לו את הגילה והשמחה לעדות שתוכן פנימיותם מלא אהבת ה' הניכרת בצהלת הפנים.

(רבי דוד מלעלוב)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש זיע"א פרשת וישב קהל"ה ה'כ"א ל'צפ"ס ע"א.א.

ואמנם, את זה שחי בעולם הטבע הנסיונות מביאים אותו ליאוש גדול, ובשעה שהוא בא לידי נסיון הוא נשבר לשברי שברים ומסתובב שבור יומם וליל. אך מי שנאחז בקדושה ולא רק מדבר עליה, בשעה שהוא בא לידי נסיון עליו לקבוע בדעתו שהדבר הזה שרוצה לשבור אותו צריך להתהפך לרחמים, והפחד מהשברון שהוא עומד להשבר צריך שיביא אותו לפחד אחר - שלא יאבד את הבחינה של חמור אבוס בעליו. ואז, כאשר הוא מגיע לשלימות ההכרה של הסכנה, ולשלימות הפחד, מרמזים לו מן השמים את כל סודות התורה, ומראים לו במוחש את הטמיר ונעלם. עבורו הרבש"ע הוא לא טמיר ונעלם, הרבש"ע בעצמו הולך איתו ומתגלה לפניו, והוא חי עם הרבש"ע כמו בן שחי עם האמא וכבר יש לו שכל להרגיש מה זה אמא.

האדם הזה שעבר את כל שבעת מדורי גיהנום, הוא מתעלה מעל הז' רקיעים, והקדושה שוכנת עליו. כי כנגד ז' הרקיעים שיש בקדושה (שעליהם משכן השכינה) יש בטומאה ג"כ ז' רקיעים (של גדלות עצמו) זה לעומת זה, וביד האדם ניתן הכח שכאשר הוא מגיע לשלימות הביטול אז כל הז' רקיעים והמסכים בטלים ומבוטלים כלפיו, והוא בעצמו נהיה הבחינה של ז' רקיעים שעליו שוכנת הקדושה. כי כשמגיע לשלימות של הביטול שכל הז' רקיעים נתבטלו, אז נהיה אצלו שלימות הנפש, והוא מגיע לבחינה של תוהו ובוהו. ואז, כאשר הוא מהפך את הכוחות של הגוף לכח הנפש מתבטלת

המציאות שלו לגמרי, והוא נהיה שלימות של "אמונה" שאין הוא מציאות כלל, כשם שמציאות קוב"ה בעולם היא בבחינת "תוהו ובוהו" שא"א להשיגו רק באמונה.

והצדיק הזה חי כל ימיו בפחד נורא, חלילה לו להתנתק, היות שהוא חי בעולם ה"תוהו ובוהו" אסור לו לאבד את הסכנה והפחד אפילו למשהו שבמשהו. בנוסף לזה יש לו גם פחד נורא מהסטרא אחרא, כי הצדיק הזה שחי בבחינת "תוהו ובוהו" הוא לא חי עם הקדושה, הוא חי עם עולם הטומאה בבחינת "וחטאתי נגדי תמיד", ועל כן כל חייו הוא שרוי בפחד נורא מכוחות הטומאה שרודפים אחריו. כי כשהצדיק מגיע לדרכים האלו כל המזיקים סובבים אותו, אין שום מזיק בעולם שלא נדבק אליו. מדוע הם נדבקים אליו, כי בשעה שיורד כזה כח קדושה לעולם נופל פחד על המזיקים שהם הולכים לאבד את הכח שלהם. וכל הני כלבין דחציפין מתהלכים סביב לצדיק אמת - שהוא אמת כמו חותמו של הקב"ה - ורוצים ממנו את שלימות התיקון של כל הניצוצות שהם הוציאו מהקדושה והורידו לעולם התחתון, שהוא עולם הקליפות.

והאמת היא שכל הקיום והמציאות של העולם התחתון הזה היא מאתנו, מחמת שאיננו חיים בשלימות הקדושה ע"י ביטול, ואין אנו חיים בפחד מהסכנה הגדולה שנאבד את ההכרה הנכונה, ושוב לא נהיה כמו אותו תינוק שיש לו חוש להכיר את האמא וכל הזמן הוא מפחד שהאמא לא תלך. רק הצדיק אמת שהגיע לשלימות חי כל הזמן בפחד שלא

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

מלכותו בכל מציאות הטבע שנגרמה בעטיה של חטא עץ הדעת, ממילא יתבטלו כל הקליפות.

חטא עץ הדעת הוא שורש כל החורבנות, בגללו אנו חיים בחורבנות, ועד היום אנו חיים כל רגע בפחד מהנחש הקדמוני וסיעתו, ואנו מפחדים מ"הני כלבין דחציפין" שלא יתקפו אותנו חלילה. ועל כן אנו זקוקים לצדיק האמת שיגן עלינו. אותו צדיק אמת שהגיע לשלימות הביטול, והוא בבחינת "תוהו ובוהו", ובבחינת אמונה פשוטה, כמו שאין השגה ברבש"ע רק באמונה פשוטה. כי הרבש"ע הוא טמיר ונעלם שאי אפשר להשיג אותו ולהבינו, ואפילו המלאכים השרפים וחיות ואופני הקודש אינם יודעים את מקום כבודו ושואלים "איה מקום כבודו". וגם מדריגת הצדיק אמת היא יותר גבוהה ממציאות הקדושה של המלאכים, ואנו שואלים "איה מקום כבודו". וכאשר כל כלל ישראל יגיע לבחינה של צדיק אמת אז יהיה בחינה של "מלא כל הארץ כבודו", לא ישאלו עוד "איה מקום כבודו" כי כל אחד יכיר את מציאות הוי", ותהיה מחית עמלק בשלימות, ולא יהיה לו יותר קיום. וממילא יתבטלו כל הקליפות ויפסיקו כל הקטרוגים, ויהיה בחינה של "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", ואנו נחיה כמו שיעקב אבינו רצה - שלא יצטרכו לעבור את כל הגלויות והיסורים בכדי להגיע לשוב הדעת ולהכרת הבורא.

המשך יבוא אי"ה

יאבד את הריח של האמא, ובנוסף יש לו גם פחד נורא מהני כלבין דחציפין שמסתובבים סביבו ונובחים וצועקים. ולמרות שהם רוצים להשיג על ידו את השלימות שלהם, שיגיעו לשורשם לפני חטא עץ הדעת, ועל כן יש להם הכנעה מפניו, עם כל זה הם נובחים ככלבים וצועקים, כי חבל להם להפסיד שיותר לא יוכלו להזיק את הבריאה ואת האדם, שמזה הם מקבלים את החיות שלהם. על החיות שהם חוטפים מהקדושה אין להם שלטון, השליטה היא בידי הצדיק אמת, כי כשהוא קם הקליפה נופלת. ועל כן ההכנעה שיש להם מפני הצדיק אינה אמיתית, רק הכנעה מתוך פחד, ולכן הם נובחים. (כמו שאנו רואים היום שהמצרים מפחדים מן היהודים ולכן יש להם הכנעה, ועם כל זה הם נובחים ככלבים).

ואף שאין להם כל כח לפגוע בצדיק אמת גופו, כי הוא השלם בתכלית השלימות יכול להכנס לתוך כת ה"כלבין דחציפין" והם לא יכולים לנגוע בו, כמו שהם לא יכולים לנגוע בקוב"ה ובעולם הבריאה שהרבש"ע ברא בששת ימי בראשית לפני חטא עץ הדעת. אך מכיון שאין בכוחו של הצדיק לתקן את שלימות התיקון הכללי והפרטי של העולם, לכן יש להם עוד כח בעולם. הצדיק אמת יכול רק למשוך את כלל ישראל שכולם יגיעו לבחינה של העבודה שלו ויעבדו את העבודה הזאת, וכאשר העולם יגיע לבחינה של "ומלכותו בכל משלה" ויכירו את כח

המשך פנינים יקרים

ולקחתם לכם ביום הראשון (אמור כב) דרשו חז"ל במדרש תנחומא ראשון לחשבון העוונות. הכוונה בזה דמר"ה עד יוהכ"פ עיקר עסק התורה מתוך אימת הדין וע"י תשובה זו שהיא תשובה מיראה נהפכו כל הזדונות לשגגות. אולם לאחר יוהכ"פ שאנו עוסקים ביותר מתוך אהבה אשר אז העוונות נהפכין לזכויות. אזי מחפשים את העוונות אף אלו המוגדרים שגגות כדי להוסיף זכויות ויהיו מליצים טובים על ישראל.

ואת חטאת מצרים וחטאת כל הגוים אשר לא יעלו לחוג את חג הסוכות (זכריה יד, יט) וצ"ב מדוע מצביעים על חטאת הגוים שלא עלו לחוג את חג הסוכות ולא על חטאים אחרים. ואפ"ל דחג הסוכות מלמד על מדת ההסתפקות משמעותה מניח את ביתו הקבוע ועובר למגורים ארעיים בסוכה לרמז שכל ישיבתנו בעולם הזה הוא ארעי. משא"כ אומות העולם אינם מסתפקין במה שיש ורוצים לכבוש גם את השייך לאחרים. לכן מצביע המקרא על החטא שלא יעלו לחוג את חג הסוכות. מכאן ששורש קיום העולם שלא לרדוף אחרי קניני ההבל ולא לחפוף במה ששייך לזולת.

בתפלות החג מבקשים והנחילנו ה' אלקינו בשמחה ובששון מועדי קדשך הכוונה בזה שנוזה לשמחה בהש"ת ובישועת ה' ובתורת ה' וביראת ה' וכו' הכל סובב והולך כדי להגיע לפסגתה והוא וישמחו בך ישראל מבקשי שמך. וזהו שאמר הכתוב זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו. (מרכה חיים)

מילת "רצון" אותיותיה עולים "צנור" שהוא הכלי להמשכת שפעת הקדושה. כמאה"כ והניף את העומר לפני ה' לרצונכם... הכל תלוי ברצון האדם.

מצות סוכה שעניינה דירת ארעי בלא קביעות. להורות לאדם שגם אחר שנתקדש בקדושות כה רמות כר"ה ויוכ"פ קדושות שאין למעלה ממנו עם כל זה כשבא לפרוש מאת הקודש חייב להגביל מעשיו ולקבוע במחשבתו שהעוה"ז הוא רק דירת ארעי ואין לקבוע בה קביעות נצחית. (מרכה חיים)

בעצרת אין שום מצוה פרטית נוהגת בו מחמת גודל התגלות אורות העליונים בלי שום שעור וגבול. והם בבחינת כלות הנפש (כמש"כ כלה שארי ולבבי - תהלים עג, כו) וזהו והקרבתם אשה לה' המצווין לגוף האדם. שגם הגוף עולה לה'.

היושבת בגנים וכו' מקשיבים לקולך השמיעני, כפי השמחה והשירות שהיה בבית המקדש כך שרה עליהם רוח"ק ומשם שואבים לעולם שגם עתה יכולים במצות הסוכה לעורר השמחה ולשאוב הארת רוח"ק משם.

מה שקבעו חז"ל רוב הבקשות ביום הזה הושענא רבה בערבה כי הערבה היא אותן שאין להם טעם וריח רק תפלה וע"ז כתוב פנה אל תפלת הערער שהוא ער וריק מכל, ותפלתו מתקבלת ביותר כדכתיב תפלה לעני כי יעטף ואיתא שהקב"ה מניח כל התפלות ומקבל קודם תפלת העני...

שישנו ושמחו בשמחת התורה (פיוט שמחת תורה) הגר"א מוילנא מבאר כפל הלשון שישנו ושמחו שכאשר עם ישראל שמחים בסיום התורה הרי יחד עם זה שמחים בכך שבאים שוב להתחיל את התורה ע"כ וכן אומרים בסיום מסכת הדרן עלך כלומר שנחזור עליך. עוד מדייקים בלשון שמחת התורה שכאשר שומרים את התורה ומצוותיה כראוי אז גם התורה שמחה אתנו.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

5829688 - 02 פקס: 5325477 - 02

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

